

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

MISDADIGE JEUGD

I — FELIX LEMAITRE

Het geval van Felix Lemaître, die op de een of andere wijze beroemd zocht te worden en dit van Eugène Ollivier, die meer bescheiden er alleen maar om bezorgd was, uurwerken te verzamelen, zijn twee pathologische verschijnselen, van aard om er even bij stil te staan.

De eerst vernoemde lokt zijn slachtoffer mede dank zij een horlogeketting. Het is om zich van verschillende uurwerken meester te maken, dat de tweede zijn nicht, een oude vrouw van zes en zeventig jaar, vermoordt.

Lemaître doet onwillekeurig denken aan Papavoine, die op 23 Februari 1825 ter dood veroordeeld werd, om twee hem totaal onbekende kinderen met messteken afgemaakt te hebben.

Lemaître had verscheidene beroepen uitgeoefend. Hij was achter-eenvolgens boekhouder, beenhouwersgast en inpakker geweest.

Op 15 Februari 1881 stal hij een som van 200 frank. Niettegenstaande zijn jeugdige leeftijd — hij was nauwelijks veertien jaar en half oud —

nam hij zijn intrek in een gemeubileerde kamer op de boulevard de la Villette, in een van die verdachte huizen.

Na tien dagen had Lemaître het gestolen geld verbrast.

Op 25 Februari, niet goed wetend van welk hout pijlen te maken, kocht hij een dolkmes.

Tussen vier en vijf uur in de namiddag sprak hij drie kinderen op de boulevard de la Villette aan, kleuters van vijf tot zes jaar.

Alleen de kleine Schaenen volgde hem naar zijn kamer, aangelokt door de belofte dat hij een ketting en taartjes krijgen zou.

De ellendeling sloot de deur op dubbel slot, wierp zijn jas af, greep het kind, bond de twee handen van zijn slachtoffer door middel van een zakdoek op de rug vast, stak een prop in zijn mond, smeed het op het bed, en een hand voor zijn ogen houdend, plofte hij tot twee maal toe zijn dolk in de buik.

De kleine Schaenen, die niet roepen kon, verweerde zich zoveel het hem mogelijk was.

Lemaître bracht hem daarop een wonde aan de keel met zulk geweld toe dat zij gans overgesneden werd.

Toen hij zijn akelig werk had verricht, verwijderde hij het bloed, dat op zijn handen gespat was, trok zijn jas weer aan, kamde zijn haren, verliet de kamer, de sleutel medenemend.

Te 9 uur gaf hij zich gevangen en verklaarde aan de politieofficier Roudil, zonder van de minste ontroering blijk te geven :

— Mijn naam is Lemaître. Ik heb daarstraks een knaap die ik niet ken vermoord. Houd mij aan.

Roudil, die in de loop van zijn loopbaan veel tegengekomen was, kon zijn oren niet geloven.

De volgende dag plaatste Barbette, de onderzoeksrechter met de moordzaak belast, Lemaître tegenover zijn jeugdig slachtoffer.

De magistraat verwachtte alles behalve dan de ijskoude onverschilligheid, waarvan het jonge monster blijk gaf.

Toen hij daarop wees, antwoordde Lemaître :

— Ik ween nooit, ik kan niet wenen. Men kan op mijn gelaat nooit zien wat ik gewaar word.

Opgesloten in de gevangenis voor jonge misdadigers werd hij van dichtbij gadeslagen. Men kon geen afwijkingen vaststellen dat hij krankzinnig zou wezen.

Toen hij op 15 Juli 1881 voor het Hof van Assisen verscheen, ontleedde de advocaat-generaal bijzonder raak de in de grond verdorven aard van Lemaître.

Eerst kleine diefstallen thuis, dan de diefstal van de tweehonderd frank, die na weinige dagen op zijn. Hij weet geen uitkomst en zal... moorden, niet als een gewone dief. Als een uitzonderlijke misdadiger, een waarvan men later nog spreken zal !

Telkens als men hem naar de drijfveren vroeg die hem tot zijn misdaad leidden, gaf hij een andere uitleg. Hij loog, loog voortdurend.

Opgesloten in de Petite Roquette maakte hij er zich bij zijn bewakers om bezorgd, of er veel dagbladen verkocht werden.

Toen hij vroeg om de foto te zien die het gerecht van hem maken liet en men zulks toestond, wierp hij het prentje misnoegd weg :

— Het niets waard, riep hij uit, mijn das hangt niet recht.

Een waarzegster had hem voorspeld : dat hij iemand worden zou. Sindsdien speelde het in zijn hoofd van zich te doen spreken. Om dit te bereiken vermoordde hij een kind !

De jury veroordeelde hem tot twintig jaar gevangenisstraf.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Het waren schamele woningen. Gans het uitwendige van de hutten zag er armoedig en slordig uit, en hij sloeg een medelijdende blik op de kinderen, die aan de deuren speelden.

Polfriet koesterde reeds het voornemen deze noodlijdende mensen te helpen, toen hij eensklaps mijnheer Meert uit een van de huisjes zag komen.

Zij groetten elkander, terwijl Polfriet zegde :

— De heer dokter heeft weer een werk van barmhartigheid verricht, daar ben ik zeker van.

— Bah, antwoordde deze, een man, die zich door een val bezerde en mijn hulp ingeroepen heeft. Maar gij, heer Polfriet, waar gaat gij toch met die zak geld zo haastig heen ? Is het misschien ook om een goed werk te verrichten ?

— Neen, sprak Polfriet, neen, ver van daar, het is om mij te bevrienden met iemand, die ik nodig heb.

— Wees voorzichtig, beste vriend, want gekochte vriendschap is niet aan te raden.

— Dat stem ik toe, maar ik verkeer in netelige omstandigheden, die mij noodzaken op eigenaardige wijze te handelen.

De geneesheer, die de openhartigheid van Polfriet kende, was verwonderd, hem zo geheimzinnig te horen spreken. Hij drong echter niet aan. Aan de dreef van het kasteel gekomen, bleef Polfriet schielijk staan.

— Heer dokter, zegde hij, ik ben ter bestemming, ik heb de eer u hartelijk te groeten.

De heer Meert, die reeds sedert jaren een ware genegenheid voor Polfriet had opgevat, kruiste de armen over elkander, en, de gewezen dienaar van zijn oude vriend strak in de ogen ziende, vroeg hij verwonderd :

— Het is toch niet bij Hendrik van Heverboom, dat gij geld draagt ?

— Toch wel.

— Ongelukkige ! Weet ge dan niet wat men van deze schurk zegt ?

— O, ja, mijnheer, maar ik heb grondige bewijzen, dat hij wordt belasterd.

— En ik, zegde de dokter, Polfriet bij de arm vattend, heb de overtuiging dat hij een dief en een moordenaar is.

Polfriet verbleekte en een koude rilling liep over zijn leden. De heer Meert was een van de deftigste burgers van de stad, niet gewoon te liegen, en schielijk begon Polfriet aan de eerlijkheid van mijnheer van Heverboom te twijfelen.

— Mijnheer, zegde hij, de handen biddend samen vouwend, die man heeft het geluk van mijn meester in handen, gelief u toch nader te verklaren.

— Het geluk van uw meester ?... Ongelukkige !... Is het uw

geld ?

— O, neen, mijnheer, kostbaarder, veel kostbaarder dan geld !

— Ik begrijp u niet, zeide de dokter verwonderd, en, zich bedenkend, voegde hij er bij :

— Luister, Polfriet. Het is hier geen plaats of tijd om zulke dingen te bespreken, draag uw geld naar huis ; ik heb hier nog twee zieken te bezoeken, kort na de middag ben ik bij u, en wij zullen over dit alles samen breedvoerig handelen.

Toen drukte hij de verbaasde Polfriet de hand en vervolgde zijn weg.

Toen Polfriet een weinig tot bedaren was gekomen, ging hij met wankelende schreden naar huis. De mening van de dokter had hem volkomen terneergeslagen.

Nauwelijks had Jan Jokie Polfriet gezien, of hij raadde aanstonds dat er iets bijzonders voorgevallen was.

— Mijnheer, zegde Jan, er is onraad, ik zie het op uw gelaat ; heeft mijnheer van Heverboom u slecht onthaald ?

— Neen, antwoordde Polfriet, ik ben zelfs bij deze heer niet geweest.

En de zak met geld op de tafel werpend, liet hij zich in een zetel neervallen.

Jan zag medelijdend zijn goede meester aan ; hij bemerkte dat deze leed.

— Beste vriend, zegde Polfriet, ik heb zoëven iets vernomen, dat mij hevig ontroerd heeft. Het raakt de eer van Hendrik van Heverboom en de veiligheid van Maria van Cramshoeven.

— Is dit ernst, mijnheer ? vroeg Jan.

Nu vertelde Polfriet wat hem die morgen was voorgevallen en hoe de dokter de kasteelheer had betiteld.

Jan luisterde met aandacht naar wat zijn meester verhaalde, en antwoordde dan :

— Indien de deftige en eerlijke heer Meert Hendrik van Heverboom voor dief en moordenaar uitscheldt, heeft hij ongetwijfeld degelijke bewijzen, maar ik vind het niet billijk, mijnheer, dat ge u daarover zo zeer ontstelt, want, al is van Heverboom een moordenaar, gij kunt u echter over hem niet beklagen, vermits hij de kleine Maria met zoveel zorg heeft opgevoed.

— Laat het zo wezen, Jan, maar mijn hart gruwelt, als ik denk welke schrikkelijke gevolgen deze opvoeding onder misdadige handen zou kunnen hebben.

— Het kind is reeds tot een jonge juffer opgegroeid ; wat kan u verhinderen, mijnheer, haar in naam van haar vader weer op te eisen ?

— Dit zal ik doen, Jan, want het is meer dan tijd, dat de edele jonkvrouw in het huis van haar vader ontvangen wordt, echter behoeven wij dokter Meert te horen spreken, alvorens iets te beslissen.

Na de middag was dokter Meert op zijn post en had een lang en geheim gesprek met Polfriet ; de brave ziel mocht immers in de handen van de gier niet vallen.

(Wordt vervolgd)